

L'aiguat de Sant Lluç

Fa cent anys, va caure sobre el poble de La Selva de Mar un terrible aiguat, que els vells l'anomenaren de "Sant Lluç", per haver ocorregut en la diada del dit sant.

Segons el que he trobat escrit, i en català, en una llibreta pel meu avi "Lico", el qual fou testimoni del fet, en dedueixo que succeí de la manera següent:

En tombar la tarde d'aquell dia, es cobrí de negres i espessos núvols, amb una rapidesa extraordinària, el cel del nostre poble. Una nit prematura acompanyada de llamps i trons, que semblava que fins feien tremolar les muntanyes, presagiava els moments paorosos que més tard els selvatans passarien. Era la fosca com una gola de llop. Els ocells espaordits romanien dintre els nius. Els arbres s'estremien de la tronada. I, tot d'un cop, com si el cel, el mar i la terra ajuntessin les seves forces devastadores, començà a caure tan gran quantitat d'aigua fangosa, que tothom creia en un segon diluvi universal. En pocs moments, la riera que travessa el poble esdevingué incapaç d'engolir el líquid que baixava, impetuós, barrejat de branques i troncs d'arbres, de mates y de llot. Portes, finestres i balcons, tot tancat; la gent astorada veia com l'aigua penetrava dins llurs cases i anava pujant un esgraó darrera l'altre. Esparverada

no veia altra solució que encomenar-se a Déu, entre sanglots, per tal de sortir en vida d'aquel mal pas.

I l'aiguat seguia, implacable...

Després d'unes llargues hores d'angoixa inenarrables i començant de minvar un poc la tempestat, tots els habitants del veïnat dit de Sant Sebastià, i que com se sap té camí obert a la muntanya, pujaren a refugiar-se a la capella del Sant, on acabaren de passar la nit juntant les seves pregàries per a demanar a Sant Sebastià que intercedís per la salvació de tot el poble. Cap vell no recordava d'haver viscut ni d'haver sentit a dir a ningú que hagués passat un aiguat semblant a tota la comarca. Era increïble aquella nomalia.

L'endemà el desolador espectacle que presentava La Selva feia horror. De les corts plenes d'aviram i algun desnarit porc que hi havia en el carrer de la Font no en restava res. Un hort, dit d'en "Sigui", situat en el lloc on ara hi ha el rentador públic, desaparegué. De les moltes figueres del carrer on vivien els meus avis, ni una sola en restà. A l'altre costat, l'hort d'en "Puneta" seguí la mateixa sort. El pont de vora la bassa del "Molí" resistí amb treballs, mig-partit y sense baranes, com també igualment caigueren les dels carrers de cada costat de la riera. No hi havia plaça ni carrer en tot el

poble sense clots. Pedrals, troços d'arbre i de tota mena de brutícia senyorejaven arreu. Als ulls d'aquella bona gent allò era l'apocalipsi.

Donaven, però, gràcies a Déu per considerar un miracle no haver-hi cap desgràcia personal, car de bell antuvi tothom s'imaginava ésser engolit junt amb el poble per la voracitat de l'aiguat. Del mal el menys.

Tot el dia encara seguí plovent a intervals però molt menys fort que el dia abans. Seguí per aixoplugar-se, o bé sigui per por d'una altra nit catastròfica com la passada, tot el poble es refugià dins de l'Església. Segurament que influi en aquella decisió la marcada pietat de la gent d'aquell temps.

Passats uns dies, ja refets de l'es-pant emprengueren tots la tasca de netejar places fins a deixar-los nets i polits com tenien per costum.

El pont, segons la interpretació que faig de l'exponent del meu avi, va ésser reconstruït tres anys més tard. Es referen les baranes així com les del carrer de can "Puneta", i eixamplaren el pont de quatre pams, (avui l'aixampla encara està ben marcat). Tot es féu amb prestació personal i voluntaria. El cost del material fou de trenta duros que pagà la Justícia (suposo que vol dir l'Ajuntament). Subratlla, però, que l'eixampla del pont va ésser fet per la gent del veïnat de la riera, cosa que em sembla natural car n'eren els més necessitats i per tant els qui en tregueren millor benefici. De la barana del carrer de l'altre costat de la riera no en parla. Degut a l'estat desastrosos en què es troba, és de suposar que mai no s'hi ha fet res. És lamentable. De tota manera, és de lloar aquell treball de reconstrucció fet en les circumstàncies magres que sabem vivien els nostres passats, donant així una prova de germanor i un exemple de civisme. D'aquell civisme, encara avui, a La Selva de Mar, en conseqüència la tradició.

Relatat el fet d'aquella trista diada, tan sols ens resta fer vots perquè mai més no torni a caure sobre el nostre poble un altre aiguat de Sant Lluç.

NIT de MÚSICA

TORROELLA DE MONTGRÍ

2 JULIOL, A LES 9 NIT

festival folk-rock

PI DE LA SERRA - ORIOL TRÀM VIA

RAMON MUNTANER - ICEBERG

PERE TÀPIES - BORNE - CARLES CAMPS

SONORITZA ZELESTE

PREU 200 PTES

Jaume Quintana